

Helvetti pilvien keskellä

Kukaan ei muista ketkä laukaisivat pommit ensin. Amerikka, Venäjä, Korea. Se on jo muinaista historiaa. Mutta kukaan ei ole unohtanut kaaosta joka siitä syntyi. Yli puolet maailman ihmisistä kuoli siihen kaaokseen. Se puolikas, joka oli jäljellä, ymmärsi että hekin kuolisivat jos kukaan ei tekisi mitään. Maan päällä ei pystynyt enää asumaan, niin maailma päätti, että ihmiset muuttaisivat taivaaseen, Jumalan luokse.

Kuvitelkaa kilometrin korkuisia torneja kaikkialla, ne on kytketty toisiinsa pitkillä silloilla, joiden päällä ihmiset kulkevat ja joiden alla pilvet liikkuvat. Koko ihmiskunta kulkee nyt taivaassa. Koko ihmiskunta elää Jumalan maassa. Valitettavasti taivas on helvetti sillä kolmas maailmansota sai yhden valtavan seurauksen. Happi on loppumassa. On enää kymmeniä vuosia jäljellä siihen, että koko maailma tukehtuu. Sen takia tässä maailmassa on erittäin tiukkoja sääntöjä. Happea ei saa tuhlaata. He jotka tuhlaavat happea uhkaavat koko ihmiskuntaa. Kaikki jotka tuhlaavat happea tapetaan. Siihen ryhmään kuuluvat he, jotka eivät halua tehdä töitä, ja he, jotka eivät pysty tekemään töitä. Jos on sairaus joka pysäyttää mahdollisuuden työntekoon, joutuu heti teloitetuksi. Ainoat työt, jotka ovat olemassa, ovat elintärkeitä sille, että ihmiskunta pärjää. Esimerkiksi tiedemiehet yrittävät löytää eri tapoja tehdä happea, asua avaruudessa tai elää ilman happea. Näyttelijöitä, kirjailijoita ja muita taiteilijoita ei ole enää olemassa, koska heidän työnsä eivät ole hyödyllisiä. Ihmiset elävät pilvien keskellä, mutta heidän elämänsä ovat onnettomia.

Hallitus tiesi, ettei armeija mitenkään suostuisi tappamaan sairaita lapsia ja sen takia tiedemiehet rakensivat robotit. Robotilla ei ole sielua ja sen takia ne pystyvät tekemään pirun työt. Tämän maailman asukkaat kutsuvat tätä yhdellä nimellä: Helvetti pilvien keskellä.

Hän herää kello seitsemältä. Siihen aikaan kaikkien pitää herätä. Hän pukeutuu nopeasti, syö annoksen puuroa (muuta ruokaa ei tehdä) ja sitten hän lähtee töihin tehtaaseen. Kaikilla tehtailla on yksi ainoa tehtävä: rakentaa koneita jotka rakentavat koneita jotka rakentavat tarvikkeita tiedemiehille. Se on surkea työ, eikä siitä mitään palkkaa saa paitsi oman elämänsä. Mutta ei hän pysty valittamaan. Se on sama juttu kaikille. Se on ainoa keino välttää ihmisten joukkosukupuutto. Niinpä hän kävelee tehtaaseen. Onneksi sillat ovat niin pitkiä, että on aina suora tie sinne minne haluaa mennä. Keskellä matkaa häntä

rupea yskittämään. Hän suojaa suunsa kätensä avulla ja huomaa että kämmen on täynnä pieniä punaisia pisaroita. Verta. Pelko täyttää hänet. Hänet tapetaan heti jos huomataan että hän on sairas. On totta että kaikkien elämä on masentavaa mutta ei hän sentään halua kuolla. Pelon jälkeen tulee paniikki. Jos hän menee töihin, ja joku huomaa, että hän on sairas, hänet tapetaan. Jos hän ei mene töihin ja jää kotiin, hallitus huomaa sen ja tulee lähettämään robotteja hänen talonsa luokse.

Mutta onko sillä mitään väliä mitä hän tekee? Hän yski äsken verta. Ainoat ihmiset jotka saavat luvan lääkkeisiin ovat tiedemiehet. Hänellä tuskin on paljon aikaa jäljellä vaikka hän pystyisi jotenkin pakenemaan. Tuska täyttää hänet ja hän kävelee sillan reunalle. Pilvet ovat niin kauniita. Keskellä tuskaa, hymy hiipii hänen huulilleen. Hän seisoo nyt reunan laidalla. Pienikin työntäys saisi hänet kaatumaan, mutta sillä hetkellä häntä ei pelota. Pilvien kauneus jäädyttää hänet. Miksi hän ei ole ikinä ennen nähnyt kauneutta niitten tanssissa? Niiden muodot valloittavat hänen ajatuksensa. Ne muistuttavat häntä jostakin. Mutta mistä? Ne muistuttavat häntä toisesta maailmasta. Paremmasta maailmasta. Maailmasta ilman tuskaa. Maailmasta, josta vanhukset aina kertoivat.

Hän ei ole semmoista maailmaa nähnyt, mutta hän on aivan varma, että se on yhtä kaunis kun pilvien loppumaton virtaus. Jos hän saisi nähdä semmoisen maailman, hän voisi kuolla rauhassa. Mutta sitä ei ole enää olemassa. Hän tietää mitä tapahtui. Hän on kuullut sodasta.

Mutta, mutta entä jos se on valhe, ja entä jos pilvien alla on ikuista kauneutta ja onnellisia ihmisiä? Hänen on pakko tietää. Hän seisoo vieläkin sillan reunalla. Hän ottaa askelen eteenpäin ja putoaa. Tuuli kutittaa hänen kasvojaan kun hän putoaa pilvien lävitse. Hän putoaa ja putoaa. Hän on riemuissaan. Hän ei ole ikinä tuntenut tällaista mahtavaa tunnetta. Ensimmäistä kertaa elämässään hän on tehnyt jotain jota hän on itse tahtonut. Ja se tuntuu ihanalta. Tuuli leikkaa hänen silmiään, mutta hän ei välitä. Hänen on pakko nähdä. Ja hitaasti, vihreät ja siniset pilkut kasvavat ja kasvavat. Tuuli yrittää pyyhkiä hymyn pois hänen kasvoiltaan, mutta epäonnistuu. Puiden ja järvien kauneus pistää hänen silmiään. Se ei ollut yhtään millaista hän oli kuvitellut. Se oli mahtavampaa. Kuuluu kova pamaus kun hänen ruumiinsa iskee mahaan. Hänen verensä vuotaa, mutta imeytyy nopeasti maahan. Hänen ruumiinosansa osoittavat eri suuntiin ja kaikki hänen luunsa ovat hilloa. Mutta hymy hänen huulillaan on vielä jäljellä, eikä mikään enää pysty pyyhkimään sitä pois.